



Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2017. gada 13. septembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Dalībvalsts, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, noteikšana – 28. pants – Starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja aizturēšana pārsūtīšanas nolūkā uz atbildīgo dalībvalsti – Termins pārsūtīšanas veikšanai – Maksimālais aizturēšanas ilgums – Aprēķināšana – Uzņemšanas pieprasījuma akceptēšana pirms aizturēšanas – Pārsūtīšanas lēmuma izpildes apturēšana

Lietā C-60/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LES 267. pantam, ko *Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen* (Stokholmas Administratīvā apelācijas tiesa – Imigrācijas lietu apelācijas tiesa, Zviedrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 29. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 3. februārī, tiesvedībā

Mohammad Khir Amayry

pret

Migrationsverket.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 25. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza

— *M. Khir Amayry* vārdā – *S. Stoeva*, advokat,

— *Migrationsverket* vārdā – *F. Beijer* un *F. Axling*, pārstāvji,

— Zviedrijas valdības vārdā – *L. Swedenborg*, kā arī *A. Falk*, *C. Meyer-Seitz*, *U. Persson* un *N. Otte Widgren*, pārstāvji,

— Beļģijas valdības vārdā – *M. Jacobs* un *C. Pochet*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – zviedru.

- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *R. Kanitz*, pārstāvji,
 - Nīderlandes valdības vārdā – *K. Bulterman* un *B. Koopman*, pārstāves,
 - Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
 - Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *C. Crane* un *M. Holt*, pārstāves, kurām palīdz *D. Blundell*, barrister,
 - Šveices valdības vārdā – *C. Bichet*, pārstāve,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande* un *K. Simonsson*, pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2017. gada 1. martā tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”), 28. panta 3. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Mohammad Khir Amayry* un *Migrationsverket* (Migrācijas lietu pārvalde, Zviedrija) (turpmāk tekstā – “Pārvalde”) par pēdējās minētās lēmumu aizturēt *M. Khir Amayry* līdz viņa pārsūtīšanai uz Itāliju saskaņā ar Dublinas III regulu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2013/33/ES

- 3 Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīvas 2013/33/ES, ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai (OV 2013, L 180, 96. lpp.; turpmāk tekstā – “Uzņemšanas direktīva”), 8. pantā ir precizēts:

“1. Dalībvalstis personu neaiztur tikai tā iemesla dēļ, ka tā ir pieteikuma iesniedzējs saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai [(OV 2013, L 180, 60. lpp.)].

[..]

3. Pieteikuma iesniedzēju var aizturēt tikai:

[..]

- f) saskaņā ar [Dublinas III regulas] 28. pantu [..].

[..]”

- 4 Uzņemšanas direktīvas 9. panta “Garantijas aizturētiem pieteikuma iesniedzējiem” 1. punktā ir noteikts:

“Pieteikuma iesniedzēju aiztur tikai uz cik iespējams īsu laiku un patur apcietinājumā tikai, kamēr ir piemērojami 8. panta 3. punktā paredzētie pamati.

Administratīvās procedūras, kas attiecas uz 8. panta 3. punktā paredzētajiem aizturēšanas pamatiem, veic ar pienācīgu rūpību. Administratīvo procedūru kavēšanās, ko nevar piedēvēt pieteikuma iesniedzējam, nav pamatojums aizturēšanas turpināšanai.”

Dublinas III regula

- 5 Dublinas III regulas preambulas 20. apsvērums ir izteikts šādā redakcijā:

“Pieteikuma iesniedzēju aizturēšana būtu jāpiemēro saskaņā ar pamatprincipu, ka personas nebūtu jāaiztur tikai tā iemesla dēļ, ka tās meklē starptautisko aizsardzību. Aizturēšanai vajadzētu būt uz cik vien iespējams īsu laikposmu un uz to būtu jāattiecas nepieciešamības un proporcionalitātes principiem. Pieteikuma iesniedzēju aizturēšanai jo īpaši jānotiek saskaņā ar [1951. gada 28. jūlijā Ženēvā parakstītās Konvencijas par bēgļu statusu] 31. pantu. Procedūrām, kas paredzētas saskaņā ar šo regulu attiecībā uz aizturētu personu, vajadzētu būt piemērotām prioritāri pēc iespējas īsākos termiņos. Attiecībā uz vispārējām garantijām, ar ko reglamentē aizturēšanu, kā arī aizturēšanas apstākļus, attiecīgā gadījumā dalībvalstīm [Uzņemšanas] direktīvas noteikumi būtu jāpiemēro arī personām, kas aizturētas, pamatojoties uz šo regulu.”

- 6 Šīs regulas 27. panta 3. un 4. punktā ir noteikts:

“3. Pārsūtišanas lēmumu apelācijas vai pārskatīšanas nolūkos dalībvalstis savos tiesību aktos paredz, ka:

- a) apelācija vai pārskatīšana attiecīgajai personai dod tiesības palikt attiecīgajā dalībvalstī līdz brīdim, kad kļūst zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts; vai
- b) pārsūtišanu automātiski aptur un šāda apturēšana beidzas pēc konkrēta saprātīga termiņa, kura laikā tiesa pēc rūpīgas un padziļinātas izskatīšanas pieņem lēmumu par to, vai apelācijai vai pārskatīšanai būs apturošs spēks; vai
- c) attiecīgajai personai ir iespēja saprātīgā termiņā pieprasīt, lai tiesa aptur pārsūtišanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad kļūs zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts. Dalībvalstis nodrošina, ka ir pieejams efektīvs tiesiskās aizsardzības līdzeklis, apturot pārsūtišanu līdz brīdim, kad tiks pieņemts par pirmo apturēšanas pieprasījumu. Lēmumu par to, vai apturēt pārsūtišanas lēmuma izpildi, pieņem saprātīgā laikposmā, tomēr dodot iespēju rūpīgai un padziļinātai apturēšanas pieprasījuma izskatīšanai. Ja tiek pieņemts neapturēt pārsūtišanas lēmuma izpildi, tajā norāda apsvērumus, kas ir tā pamatā.

4. Dalībvalstis var paredzēt, ka kompetentās iestādes var nolemt rīkoties *ex officio*, lai apturētu pārsūtišanas lēmuma izpildi līdz brīdim, kad kļūs zināms apelācijas vai pārskatīšanas rezultāts.”

- 7 Minētās regulas 28. pantā ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis neaiztur personu vienīgi tādēļ, ka uz viņu attiecas šajā regulā paredzētā procedūra.

2. Ja pastāv būtiska personas bēgšanas iespējamība, dalībvalstis var aizturēt attiecīgo personu, lai nodrošinātu pārsūtīšanas procedūras saskaņā ar šo regulu, balstoties uz individuālu izvērtējumu, un tiktāl, ciktāl aizturēšana ir samērīga, un nav iespējams efektīvi piemērot citus mazāk stingrus alternatīvus pasākumus.

3. Aizturēšanu veic uz iespējami īsāku laikposmu un ne ilgāk kā uz laiku, kas saprātīgi uzskatāms par nepieciešamu, lai ar pienācīgu rūpību izpildītu vajadzīgās administratīvās procedūras, līdz ir pabeigta pārsūtīšana saskaņā ar šo regulu.

Ja persona tiek aizturēta saskaņā ar šo pantu, uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas termiņš nepārsniedz vienu mēnesi no pieteikuma iesniegšanas. Dalībvalsts, kas veic procedūru saskaņā ar šo regulu, šādos gadījumos lūdz atbildēt steidzami. Šādu atbildi sniedz divās nedēļās no pieprasījuma saņemšanas. Atbildes nesniegšana divās nedēļās ir pielīdzināma pieprasījuma akceptam un ietver pienākumu uzņemt vai uzņemt atpakaļ personu, tostarp veikt atbilstošus pasākumus saistībā ar tās ierašanos.

Ja persona tiek aizturēta saskaņā ar šo pantu, minētās personas pārsūtīšanu no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic, cik drīz vien praktiski iespējams un vēlākais sešās nedēļās no brīža, kad cita dalībvalsts ir netieši vai tieši akceptējusi pieprasījumu uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, vai no brīža, kad pārsūdzībai vai pārskatīšanai vairs nav apturoša spēka saskaņā ar 27. panta 3. punktu.

Ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts neievēro termiņus uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanai vai ja pārsūtīšana netiek veikta trešajā daļā minētajā sešu nedēļu termiņā, personu vairs neaiztur. Attiecīgi turpina piemērot 21., 23., 24. un 29. pantu.

4. Attiecībā uz aizturēšanas nosacījumiem un aizturētām personām piemērojamām garantijām, lai nodrošinātu pārsūtīšanas procedūras uz atbildīgo dalībvalsti, piemēro Uzņemšanas direktīvas 9., 10. un 11. pantu.”

8 Šīs pašas regulas 29. panta 1. un 2. punkts ir formulēti šādi:

“1. “Pieteikuma iesniedzēja [...] pārsūtīšanu no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic [...] cik vien iespējams īsā laikā un, vēlākais, sešos mēnešos no dienas, kad akceptēts citas dalībvalsts pieprasījums uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu, vai no dienas, kad pieņemts galīgais lēmums par pārsūdzību vai pārskatīšanu, ja tas aptur pārsūtīšanu saskaņā ar 27. panta 3. punktu.

[..]

2. Ja pārsūtīšana nenotiek sešu mēnešu termiņā, tad atbildīgā dalībvalsts tiek atbrīvota no pienākuma uzņemt vai uzņemt atpakaļ attiecīgo personu un atbildība tiek nodota pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij. Šo termiņu var pagarināt, ilgākais, līdz vienam gadam, ja pārsūtīšanu nevar veikt attiecīgās personas ieslodzījuma dēļ, vai, ilgākais, līdz astoņpadsmit mēnešiem attiecīgās personas bēgšanas gadījumā.”

Zviedrijas tiesības

9 Saskaņā ar *utlänningslagen* (Ārvalstnieku likums, SFS 2005, Nr. 716) 1. nodaļas 8. pantu likums ir jāpiemēro, neierobežojot attiecīgā ārvalstnieka brīvību vairāk, nekā tas ir nepieciešams katrā konkrētajā gadījumā.

- 10 Šī likuma 1. nodaļas 9. pantā ir paredzēts, ka minētā likuma normas par pienākumu atstāt valsts teritoriju un izraidīšanu ir *mutatis mutandis* piemērojamas arī attiecībā uz pārsūtīšanas lēmumiem, kas ir balstīti uz Dublīnas III regulu.
- 11 Saskaņā ar šī paša likuma 10. nodaļas 1. pantu ir atļauts aizturēt ārvalstniekus, kas ir sasnieguši 18 gadu vecumu un vecākus, lai sagatavotu izraidīšanas lēmuma izpildi vai šo izraidīšanu īstenotu.
- 12 Ārvalstnieku likuma 10. nodaļas 4. pantā ir noteikts, ka ārvalstnieku nedrīkst aizturēt ilgāk par diviem mēnešiem, ja vien nav nopietnu iemeslu, kas pamato ilgāku aizturēšanu, un ir precizēts, ka, ja šādi iemesli pastāv, ārvalstnieku nevar aizturēt ilgāk par trim mēnešiem. Ja ir liela iespējamība, ka pārsūtīšanas lēmuma izpildei būs vajadzīgs ilgāks laiks ārvalstnieka nesadarbošanās dēļ, vai ja ieilgst nepieciešamo dokumentu sagādāšana, šis maksimālais termiņš tiek pagarināts līdz 12 mēnešiem.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 13 *M. Khir Amayry* starptautiskās aizsardzības pieteikumu Zviedrijā iesniedza 2014. gada 19. decembrī.
- 14 Tā kā, veicot meklēšanu *Eurodac* sistēmā, atklājās, ka attiecīgā persona bija ieradies Itālijas teritorijā 2014. gada 6. decembrī un 2014. gada 17. decembrī jau bija lūgusi piešķirt šo aizsardzību Dānijā, Pārvalde 2015. gada 15. janvārī pieprasīja Itālijas iestādēm *M. Khir Amayry* uzņemšanu.
- 15 2015. gada 18. martā Itālijas iestādes šo uzņemšanas pieprasījumu akceptēja.
- 16 2015. gada 2. aprīlī Pārvalde noraidīja *M. Khir Amayry* pieteikumu izsniegt uzturēšanās atļauju, tostarp viņa starptautiskās aizsardzības pieteikumu, izbeidza lietu par statusa atzīšanu un nolēma pārsūtīt attiecīgo personu uz Itāliju. Turklāt, uzskatot, ka pastāv būtiska iespējamība, ka minētā persona varētu aizbēgt, Pārvalde nolēma viņu aizturēt.
- 17 *M. Khir Amayry* Pārvaldes lēmumu apstrīdēja *Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen* (Administratīvā tiesa Stokholmā – Imigrācijas lietu tiesa, Zviedrija). Pēc šīs prasības iesniegšanas Pārvalde nolēma apturēt pārsūtīšanas lēmuma izpildi.
- 18 *Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen* (Administratīvā tiesa Stokholmā – Imigrācijas lietu tiesa) 2015. gada 29. aprīlī minēto prasību noraidīja, uzskatot it īpaši, ka pastāv iespējamība, ka atbrīvošanas gadījumā *M. Khir Amayry* varētu aizbēgt, izvairīties no pārsūtīšanas lēmuma izpildes vai arī radīt tam cita veida šķēršļus. Pēdējais minētais par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā.
- 19 2015. gada 8. maijā pārsūtīšanas lēmums tika izpildīts. Pēc tam *M. Khir Amayry* atgriezās Zviedrijā, kur 2015. gada 1. jūnijā iesniedza jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 20 2015. gada 30. jūlijā iesniedzējtiesa atteicās izskatīt apelācijas sūdzību par *Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen* (Administratīvā tiesa Stokholmā – Imigrācijas lietu tiesa) sprieduma daļu, kas attiecās uz pārsūtīšanu, turpretī pieņēma to attiecībā uz jautājumu par aizturēšanu.

21 Šādos apstākļos *Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen* (Stokholmas Administratīvā apelācijas tiesa – Imigrācijas lietu apelācijas tiesa, Zviedrija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Ja patvēruma meklētājs nav aizturēts brīdī, kad atbildīgā dalībvalsts piekrīt viņu uzņemt, bet tiek aizturēts vēlāk, jo tikai tad ir atzīts, ka pastāv nopietns risks, ka attiecīgā persona aizbēgs, vai [Dublinas III] regulas 28. panta 3. punktā minētais sešu nedēļu termiņš šādā gadījumā tiek aprēķināts no dienas, kad persona ir tikusi aizturēta, vai arī to aprēķina, sākot no kāda cita brīža, un, ja tā, tad no kura brīža?
- 2) Vai ar [Dublinas III] regulas 28. pantu – ja patvēruma meklētājs nav aizturēts brīdī, kad atbildīgā dalībvalsts piekrīt viņu uzņemt, – tiek liegts piemērot tādas valsts tiesību normas kā Zviedrijas gadījumā, kurās ir noteikts, ka ārvalstnieks lēmuma izpildei nedrīkst aizturējumā atrasties ilgāk par diviem mēnešiem, ja nav nopietnu iemeslu ilgākam aizturējumam, ilgāk par trim mēnešiem šādu nopietnu iemeslu esamības gadījumā un ilgāk par divpadsmit mēnešiem, ja pastāv iespēja, ka lēmuma izpildei varētu būt vajadzīgs ilgāks laiks ārvalstnieka sadarbības trūkuma dēļ vai ja vajadzīgo dokumentu iegūšanai ir nepieciešams ilgāks laiks?
- 3) Ja jauna lēmuma izpildes procedūra tiek uzsākta pēc tam, kad ir izbeigusies pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība (skat. [Dublinas III] regulas 27. panta 3. punktu), vai tādā gadījumā atsākas jauns sešu nedēļu termiņš pārsūtišanas lēmuma izpildei vai arī no tā tiek atņemti, piemēram, to dienu skaits, kuras attiecīgā persona jau ir atradusies aizturējumā pēc tam, kad atbildīgā dalībvalsts ir piekritusi tās uzņemšanai vai atpakaļuzņemšanai?
- 4) Vai nozīme ir tam, ka patvēruma meklētājs, kurš ir pārsūdzējis lēmumu par pārsūtišanu, pats nav pieprasījis lēmuma par pārsūtišanu izpildes apturēšanu līdz brīdim, līdz tiks pieņemts lēmums saistībā ar pārsūdzību (skat. [Dublinas III] regulas 27. panta 3. punkta c) apakšpunktu un 27. panta 4. punktu)?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro jautājumu

- 22 Ar pirmo un otro jautājumu, kuri ir jāaplūko kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 28. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā tas, uz kuru attiecas pamatlieta un kurā ir paredzēts, ka situācijā, kad starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja aizturēšana sākas pēc tam, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas pieprasījumu, šī aizturēšana drīkst turpināties ilgākais divus mēnešus parastā gadījumā, ilgākais trīs mēnešus, ja ir nopietni iemesli, kas pamato ilgāku aizturēšanu, un ilgākais divpadsmit mēnešus, ja ir liela iespējamība, ka pārsūtišanai būs vajadzīgs ilgāks laiks attiecīgās personas nesadarbošanās dēļ, vai ja ietilgst vajadzīgo dokumentu sagādāšana.
- 23 No Uzņemšanas direktīvas 8. panta 1. punkta izriet, ka persona nevar tikt aizturēta tikai tāpēc vien, ka ir lūgusi starptautisko aizsardzību.
- 24 Taču šīs direktīvas 8. panta 3. punktā ir paredzēta iespēja starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju aizturēt saskaņā ar Dublinas III regulas 28. pantu.
- 25 No šīs regulas 28. panta 1. un 2. punkta izriet, ka, lai gan dalībvalstis nedrīkst personu aizturēt, lai nodrošinātu pārsūtišanas procedūras, tikai tāpēc vien, ka attiecībā uz to tiek veikta ar šo regulu noteiktā procedūra, toties, pastāvot zināmiem nosacījumiem, tās drīkst personu aizturēt, ja pastāv būtiska šīs personas bēgšanas iespējamība.

- 26 Šīm tiesībām ir paredzēti ierobežojumi tostarp šīs pašas regulas 28. panta 3. punktā, kura pirmajā daļā ir precizēts, ka aizturēšanu veic uz iespējami īsāku laikposmu un ne ilgāk kā uz laiku, kas saprātīgi uzskatāms par nepieciešamu, lai ar pienācīgu rūpību izpildītu vajadzīgās administratīvās procedūras, līdz ir pabeigta pārsūtīšana.
- 27 Lai konkretizētu šo principu, Dublinas III regulas 28. panta 3. punkta otrajā un trešajā daļā ir noteikti īpaši termiņi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanai un pārsūtīšanas veikšanai. No šīs regulas 28. panta 3. punkta ceturtās daļas turklāt izriet, ka, ja pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts termiņus neievēro, attiecīgo personu vairs neaiztur.
- 28 Runājot par termiņu pārsūtīšanas veikšanai, kuram vienīgajam ir nozīme tādā situācijā kā tā, uz kuru attiecas pamatlaieta, kad uzņemšanas pieprasījums jau ir ticis akceptēts, pirms attiecīgā persona tiek aizturēta, no minētās regulas 28. panta 3. punkta ceturtās daļas formulējuma vien nav iespējams noteikt, vai šī tiesību norma ir piemērojama visās situācijās, kad persona ir aizturēta līdz tās pārsūtīšanai, vai arī tikai tad, ja persona jau ir aizturēta, kad īstenojas viens no minētajā tiesību normā paredzētajiem gadījumiem, proti, pirmkārt, tiek akceptēts uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījums vai, otrkārt, beidzas pārsūtīšanas lēmuma pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība.
- 29 Tomēr no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās formulējums, bet arī tās konteksts un tā tiesiskā regulējuma mērķi, kurā tā ir ietverta (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Koushkaki*, C-84/12, EU:C:2013:862, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka ar Dublinas III regulu noteikto uzņemšanas un atpakaļuzņemšanas procedūru galīgais mērķis ir padarīt iespējamu trešās valsts valstspiederīgā pārsūtīšanu uz dalībvalsti, kas saskaņā ar šo regulu ir izraudzīta par atbildīgo par šī valstspiederīgā iesniegtā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu.
- 31 Šajās procedūrās tiesību ar zināmiem nosacījumiem attiecīgo personu aizturēt mērķis, kā ir precizēts minētās regulas 28. panta 2. punktā, ir nodrošināt pārsūtīšanas procedūras, novēršot šīs personas bēgšanu, šādi izvairoties no tāda pārsūtīšanas lēmuma izpildes, kas varētu tikt attiecībā uz to pieņemts.
- 32 Šajā kontekstā izvēle par labu sešu nedēļu pārsūtīšanas termiņam, kāds ir paredzēts šīs pašas regulas 28. panta 3. punkta trešajā daļā, norāda, ka Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka šāds laikposms var būt nepieciešams aizturētas personas pārsūtīšanas veikšanai.
- 33 Tomēr, ciktāl neviens no Dublinas III regulas 28. panta 3. punkta trešajā daļā noteiktajiem termiņiem nesākas aizturēšanas brīdī, ja tiktu uzskatīts, ka šī tiesību norma ir piemērojama visās situācijās, kad persona ir aizturēta līdz tās pārsūtīšanai, tas nozīmētu, ka aizturēšana noteikti beidzas sešas nedēļas pēc uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījuma akceptēšanas, pat ja šī aizturēšana ir sākusies tikai pēc šīs akceptēšanas.
- 34 Līdz ar to šādā situācijā aizturēšanas pārsūtīšanas veikšanai ilgums noteikti būtu īsāks nekā sešas nedēļas un, ja kopš minētās akceptēšanas sešu nedēļu termiņš būtu pagājis, aizturēšana pat būtu izslēgta pavisam.
- 35 Šādos apstākļos dalībvalstij būtu tiesības ierosināt attiecīgās personas aizturēšanu tikai uz īsu tā sešu mēnešu laikposma daļu, kas ir piešķirts ar Dublinas III regulas 29. panta 1. un 2. punktu pārsūtīšanas pabeigšanai, turklāt pat tad, ja bēgšanas iespējamība, kas var attaisnot aizturēšanu, rastos tikai vēlāk.

- 36 Turklāt, lai gan šīs regulas 29. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, ja ir notikusi attiecīgās personas bēgšana, pārsūtīšanas termiņš var tikt pagarināts ilgākais līdz 18 mēnešiem, persona, kura ir bēgusi vismaz pirmo sešu nedēļu laikā, gadījumā, ja tā atkal būtu kompetentajām iestādēm pieejama, vairs nevarētu tikt aizturēta.
- 37 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāsecina, ka šī sprieduma 33. punktā apsvērtā interpretācija, pirmkārt, var ievērojami ierobežot minētajā regulā paredzēto procedūru efektivitāti un, otrkārt, varētu rosināt attiecīgo personu bēgšanu, lai traucētu to pārsūtīšanu uz atbildīgo dalībvalsti, un tādējādi tiktu kavēta šajā pašā regulā ietvertā princips un procedūru piemērošana (skat. pēc analogijas spriedumus, 2016. gada 17. marts, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, 52. punkts, un 2017. gada 25. janvāris, *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, 37. punkts).
- 38 Papildus minētajam šī interpretācija nebūtu saskanīga ar Dublīnas III regulas preambulas 20. apsvērumā pausto Savienības likumdevēja vēlmi atļaut aizturēšanu, vienlaikus ierobežojot tās ilgumu, jo ar to aizturēšanas iespēja tiktu ierobežota vai izslēgta, nevis pamatojoties uz attiecīgās personas aizturēšanas ilgumu, bet gan vienīgi uz termiņu, kas ir pagājis, kopš pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.
- 39 Tātad Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkta trešā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā paredzētais maksimālais sešu nedēļu termiņš, kurā ir jātiek veikta aizturētas personas pārsūtīšanai, ir piemērojams tikai tad, ja konkrētā persona jau ir aizturēta, kad īstenojas viens no šajā tiesību normā paredzētajiem gadījumiem.
- 40 Līdz ar to, ja konkrētās personas aizturēšana līdz tās pārsūtīšanai sāktos pēc tam, kad saņēmēja dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas pieprasījumu, aizturēšanas ilgums ar kādu no šīs regulas 28. panta 3. punktā paredzētajiem konkrētajiem termiņiem tiktu ierobežots tikai attiecīgā gadījumā, sākot no dienas, kad atbilstoši minētās regulas 27. panta 3. punktam pārsūdzība vai pārskatīšana zaudētu savu apturošo iedarbību.
- 41 Lai gan maksimālais aizturēšanas ilgums Dublīnas III regulā nav noteikts, šādi aizturēšanai tomēr ir jāatbilst vispirms šīs regulas 28. panta 3. punkta pirmajā daļā paustajam principam, saskaņā ar kuru aizturēšanu veic uz iespējami īsāku laikposmu un ne ilgāk kā uz laiku, kas saprātīgi uzskatāms par nepieciešamu, lai ar pienācīgu rūpību izpildītu vajadzīgās administratīvās procedūras, līdz ir pabeigta pārsūtīšana.
- 42 Kompetentajai iestādei turklāt atbilstoši minētās regulas 28. panta 4. punktam ir jāievēro Uzņemšanas direktīvas normas, ar kurām ir ierobežota starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju aizturēšana, konkrēti tās 9. panta 1. punkts, no kura izriet tostarp, ka administratīvās procedūras, kas attiecas uz aizturēšanas pamatu, veic ar pienācīgu rūpību.
- 43 Visbeidzot šai iestādei ir jāņem vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. pants, jo Dublīnas III regulas 28. panta 2. punktā ir paredzēts pamattiesību uz brīvību un drošību īstenošanas ierobežojums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2016. gada 15. februāris, *N.*, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 49. punkts, un 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 36. punkts).
- 44 Tātad šajā kontekstā kompetentās iestādes uzdevums, kura izpildi pārbauda valsts tiesas, ir īstenot pārbaudes procedūru rūpīgi un nepaildzināt aizturēšanu uz laiku, kas pārsniegtu šai procedūrai nepieciešamo laiku, kurš tiek novērtēts, ņemot vērā minētās procedūras konkrētās vajadzības katrā atsevišķajā gadījumā (skat. pēc analogijas spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 58. un 59. punkts).
- 45 Turklāt konkrētā persona nedrīkst tikt aizturēta uz laikposmu, kura ilgums ievērojami pārsniedz sešas nedēļas, kuru laikā pārsūtīšana varēja efektīvi tikt veikta, jo no Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkta trešās daļas izriet, ka šis laikposms principā ir pietiekams, lai kompetentās iestādes veiktu pārsūtīšanu,

ņemot vērā, ka ar šo regulu noteiktā pārsūtīšanas no vienas dalībvalsts uz citu procedūra ir vienkāršota (skat. pēc analogijas spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 60. punkts).

- 46 Līdz ar to, ņemot vērā, ka apstāklis, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja aizturēšana sākas pēc tam, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas pieprasījumu, nevar īpaši apgrūtināt šīs personas pārsūtīšanu, aizturēšana, kuras ilgums ir trīs vai divpadsmit mēneši, kuru laikā pārsūtīšana varēja efektīvi tikt veikta, pārsniedz termiņu, kas ir saprātīgi uzskatāms par nepieciešamu, lai ar pienācīgu rūpību izpildītu vajadzīgās administratīvās procedūras, līdz pārsūtīšana ir pabeigta.
- 47 Turpretim šādā situācijā, ņemot vērā novērtējuma brīvību, kas ir dalībvalstīm pasākumu veikšanā ar mērķi īstenot Savienības tiesību aktus, aizturēšana, kuras ilgums ir divi mēneši, nevar tikt uzskatīta par noteikti pārmērīgu, taču par to, vai tas ir adekvāts katra atsevišķā gadījuma raksturīgajām pazīmēm, ir jāpārlicinās kompetentajai iestādei, un tas var tikt pārbaudīts valstu tiesās.
- 48 Tomēr gadījumā, ja pēc aizturēšanas atbilstoši Dublinas III regulas 27. panta 3. punktam pārsūdzība vai pārskatīšana zaudē savu apturošo iedarbību, saskaņā ar šīs regulas 28. panta 3. punkta trešo un ceturto daļu šī aizturēšana nedrīkst turpināties ilgāk par sešām nedēļām no šīs dienas.
- 49 No iepriekš minētā izriet, ka Dublinas III regulas 28. pants, to aplūkojot kopsakarā ar Pamattiesību hartas 6. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka:
- tam pretrunā nav tāds valsts tiesiskais regulējums kā tas, uz kuru attiecas pamatlītieta un kurā ir paredzēts, ka situācijā, kad starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja aizturēšana sākas pēc tam, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas pieprasījumu, šī aizturēšana var turpināties ilgākais divus mēnešus ar nosacījumu, pirmkārt, ka aizturēšanas ilgums nepārsniedz pārsūtīšanas procedūrai nepieciešamo laiku, kas tiek novērtēts, ņemot vērā šīs procedūras konkrētās vajadzības katrā atsevišķajā gadījumā, un, otrkārt, ka attiecīgā gadījumā šis ilgums nepārsniedz sešas nedēļas no dienas, kad beidzas pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība;
 - tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā tas, uz kuru attiecas pamatlītieta un ar kuru tādā situācijā tiek atļauta minētās aizturēšanas turpināšana trīs vai divpadsmit mēnešus, kuru laikā pārsūtīšana varēja efektīvi tikt veikta.

Par trešo jautājumu

- 50 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublinas III regulas 28. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka no sešu nedēļu termiņa, sākot no brīža, kad beidzas šajā tiesību normā noteiktā pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība, ir jāatskaita dienu skaits, kādu attiecīgā persona jau ir bijusi aizturēta pēc tam, kad dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.
- 51 Ir jāatgādina, ka Dublinas III regulas 28. panta 3. punkta trešajā daļā ir noteikts, ka, ja persona tiek aizturēta saskaņā ar šīs regulas 28. pantu, tās pārsūtīšanu no pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts uz atbildīgo dalībvalsti veic, cik drīz vien praktiski iespējams, un vēlākais sešās nedēļās no brīža, kad cita dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, vai no brīža, kad pārsūdzībai vai pārskatīšanai vairs nav apturošas iedarbības saskaņā ar minētās regulas 27. panta 3. punktu.
- 52 Tādējādi no šīs pašas regulas 28. panta formulējuma izriet, ka ar to ir noteikti divi atšķirīgi sešu nedēļu termiņi, nenorādot, ne vai tie ir jāskaita kopā, ne arī vai otrā termiņa ilgums zināmos gadījumos ir jāsaīsina.

- 53 Šo interpretāciju apstiprina tas, kādu funkciju šiem termiņiem ir piešķīris Savienības likumdevējs.
- 54 Proti, lai gan saskaņā ar Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkta ceturto daļu šīs regulas 28. panta 3. punkta trešajā daļā noteiktie termiņi izraisa to, ka aizturēšanas maksimālais ilgums tiek ierobežots, tomēr to mērķis ir noteikt laikposmu, kurā ir jāveic pārsūtīšana, un tāpēc tie zināmos gadījumos aizstāj minētās regulas 29. panta 1. punktā šim nolūkam noteiktos pamattermiņus.
- 55 Tomēr tik ilgi, kamēr par pārsūtīšanas lēmumu ierosinātai pārsūdzībai vai pārskatīšanai ir apturoša iedarbība, ir pēc definīcijas neiespējami pārsūtīšanu veikt, tāpēc šim nolūkam paredzētais termiņš šajā gadījumā var sākties tikai tad, kad par pārsūtīšanas īstenošanu nākotnē ir panākta principiāla vienošanās un ir atļiests vien noteikt tās kārtību, proti, dienā, kad ir beigusies šī apturošā iedarbība (skat. pēc analogijas spriedumu, 2009. gada 29. janvāris, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, 45. punkts).
- 56 Šādā situācijā katrai no abām dalībvalstīm, organizējot pārsūtīšanu, ir jāpārvar tās pašas praktiskās grūtības kā tās, kuras tai būtu bijis jāpārvar, ja pārsūtīšanu būtu varēts īstenot uzreiz pēc uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījuma akceptēšanas, un tāpēc pārsūtīšanas tehniskās kārtības noteikšanai un tās veikšanai tās rīcībā būtu jābūt tam pašam sešu nedēļu termiņam (skat. pēc analogijas spriedumu, 2009. gada 29. janvāris, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, 43. un 44. punkts).
- 57 Apstākļi, ka dienā, kad ir beigusies pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība, attiecīgā persona jau ir bijusi aizturēta, pats par sevi nevar pārsūtīšanu ievērojami atvieglot, jo attiecīgās dalībvalstis nevar noteikt pārsūtīšanas tehnisko kārtību, lai gan nav zināms ne tas, ka tā principā notiks, ne vēl jo vairāk – tās norises datums.
- 58 Turklāt gadījumos, kad attiecīgā persona pārsūdzību vai pārskatīšanu ir ierosinājusi tikai vairākas nedēļas pēc aizturēšanas, iespējamā Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkta trešajā daļā noteiktā otrā termiņa iespējama saīsināšana līdz tam dienu skaitam, kādu persona jau ir bijusi aizturēta, praktiski varētu pilnībā atņemt kompetentajai iestādei iespēju veikt pārsūtīšanu pirms aizturēšanas izbeigšanas un šādi kavēt to efektīvi izmantot Savienības likumdevēja paredzētās tiesības veikt attiecīgās personas aizturēšanu, lai novērstu būtisku šīs personas bēgšanas iespējamību.
- 59 Līdz ar to uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka no sešu nedēļu termiņa, sākot no brīža, kad beidzas šajā tiesību normā noteiktā pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība, nav jāatskaita dienu skaits, kādu attiecīgā persona jau ir bijusi aizturēta pēc tam, kad dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu.

Par ceturto jautājumu

- 60 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sešu nedēļu termiņš no brīža, kad beidzas šajā tiesību normā noteiktās pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība, ir piemērojams arī, ja attiecīgā persona nav īpaši pieprasījusi apturēt pārsūtīšanas lēmuma izpildi.
- 61 No Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkta trešās daļas izriet, ka otrais šajā tiesību normā noteiktais termiņš pārsūtīšanas veikšanai sākas brīdī, kad pārsūdzībai vai pārskatīšanai vairs nav apturošas iedarbības saskaņā ar minētās regulas 27. panta 3. punktu.
- 62 Kā tika konstatēts šī sprieduma 55. punktā, šīs tiesību normas mērķis ir sniegt kompetentajām iestādēm pietiekamu laiku aizturētās personas pārsūtīšanas veikšanai, ņemot vērā to, ka, ja par pārsūtīšanas lēmumu ierosinātai pārsūdzībai vai pārskatīšanai ir apturoša iedarbība, pārsūtīšanu ir iespējams veikt tikai, kad šī apturošā iedarbība ir beigusies.

- 63 Tātad ir jāuzsver, ka apstākļi, ka pārsūdzībai vai pārskatīšanai ir piešķirta apturoša iedarbība, šajā ziņā ir noteicošs, jo tas liedz veikt pārsūtišanu, un noteicošas nozīmes nav tam, vai attiecīgā persona ir vai nav iepriekš pieprasījusi apturēt pārsūtišanas lēmuma [izpildi].
- 64 Turklāt ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs ir atsaucies uz apturošās iedarbības izbeigšanos “saskaņā ar” Dublinas III regulas “27. panta 3. punktu”, neveicot nošķiršanu starp dalībvalstīm, kas ir izvēlējušās pārsūdzībai vai pārskatīšanai piešķirt apturošu iedarbību *ipso jure* saskaņā ar šīs regulas 27. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktu, un dalībvalstīm, kas ir izšķīrušās par labu tam, lai šīs apturošās iedarbības piešķiršanu pakārtotu attiecīga tiesas nolēmuma pieņemšanai par attiecīgās personas pieprasījumu atbilstoši minētās regulas 27. panta 3. punkta c) apakšpunktam.
- 65 Attiecībā uz minēto ir jāatgādina, ka Savienības likumdevējam nav bijis nodoma upurēt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju tiesību aizsardzību tiesā par labu prasībai par starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātru izskatīšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 7. jūnijs, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409, 57. punkts).
- 66 No tā izriet, ka dalībvalstīm, kas ir vēlējušās pastiprināt [starptautiskās aizsardzības] pieteikuma iesniedzēju tiesību aizsardzību tiesā, piešķirot pārsūtišanas lēmuma pārsūdzībai vai pārskatīšanai apturošu iedarbību *ipso jure*, ātruma prasības vārdā nedrīkst tikt radīts mazāk labvēlīgs stāvoklis par tādu, kādā atrodas dalībvalstis, kas to nav uzskatījušas par nepieciešamu. Tomēr tas tā notiktu, ja tad, kad attiecīgā persona būtu aizturēta un būtu izvēlējusies ierosināt pārsūdzību, šo pirmo dalībvalstu rīcībā nebūtu pietiekams laiks aizturētās personas pārsūtišanas veikšanai (skat. pēc analogijas spriedumu, 2009. gada 29. janvāris, *Petrosian*, C-19/08, EU:C:2009:41, 49. un 50. punkts).
- 67 Ir tiesa, ka Dublinas III regulas 28. panta 3. punktā nav tiešas atsaucē uz šīs regulas 27. panta 4. punktā paredzēto gadījumu, kad pārsūtišanas izpildes apturēšana neizriet no likuma vai tiesas nolēmuma, bet balstās uz kompetentas iestādes pieņemtu lēmumu.
- 68 Tomēr šādā gadījumā attiecīgā persona ir visādā ziņā līdzīgā situācijā kā persona, kuras pārsūdzībai vai pārskatīšanai tiek piešķirta apturoša iedarbība saskaņā ar minētās regulas 27. panta 3. punktu.
- 69 Šādos apstākļos var secināt, pirmkārt, ka arī šādā gadījumā aizturēšana var joprojām būt nepieciešama līdz brīdim, kad kļūst zināms pārsūdzības vai pārskatīšanas rezultāts, un, otrkārt, ka nebūtu pamatoti šo aizturēšanu pagarināt ilgāk par sešām nedēļām pēc tam, kad ir pieņemts galīgais nolēmums par pārsūdzību vai pārskatīšanu.
- 70 Turklāt Dublinas III regulas 28. panta 3. punkta trešajā daļā un 29. panta 1. punkta pirmajā daļā izmantotā līdzīgā formulējuma dēļ un tāpēc, ka šo abu tiesību normu mērķis ir noteikt laikposmu, kā laikā ir jāveic pārsūtišana, katrai no šīm abām tiesību normām, kurās ir minēta vienīgi no šīs regulas 27. panta 3. punkta izrietošā apturošā iedarbība, principā būtu jāpiemēro šaurāka interpretācija.
- 71 Līdz ar to no šādas interpretācijas saskaņā ar minētās regulas 29. panta 1. punktu izrietētu, ka tad, kad kompetentā iestāde izmanto šīs pašas regulas 27. panta 4. punktā paredzētās tiesības par labu personai, kura nav aizturēta, termiņš pārsūtišanas veikšanai tomēr būtu jāskaita no brīža, kad cita dalībvalsts akceptē uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu. Tādējādi šī interpretācija praktiski varētu lielā mērā atņemt šai tiesību normai lietderīgo iedarbību, jo tā nevarētu tikt izmantota, neriskējot radīt šķērsli pārsūtišanas īstenošanai Dublinas III regulā noteiktajos termiņos.
- 72 Tāpat ir jāuzsver, ka minētajai interpretācijai nevar tikt dota priekšroka arī tādēļ, ka tā vairāk veicinātu attiecīgās personas brīvības un drošības aizsardzību. Proti, ar pretēju interpretāciju tiek nevis paplašinātas iespējas turpināt aizturēšanu, bet gan garantēta konkrētas robežas piemērošana maksimālajam aizturēšanas ilgumam visos gadījumos, kad šī aizturēšana ir tikusi pagarināta pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošās iedarbības dēļ.

- 73 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Dublīnas III regulas 28. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sešu nedēļu termiņš no brīža, kad beidzas šajā tiesību normā noteiktās pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība, ir piemērojams arī, ja attiecīgā persona nav īpaši pieprasījusi apturēt pārsūtišanas lēmuma izpildi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 74 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Regulas (ES) Nr. 604/2013, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 28. pants, to aplūkojot Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 6. panta gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka:
 - tam pretrunā nav tāds valsts tiesiskais regulējums kā tas, uz kuru attiecas pamatlīeta un kurā ir paredzēts, ka situācijā, kad starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja aizturēšana sākas pēc tam, kad pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas pieprasījumu, šī aizturēšana var turpināties ilgākais divus mēnešus ar nosacījumu, pirmkārt, ka aizturēšanas ilgums nepārsniedz pārsūtišanas procedūrai nepieciešamo laiku, kas ir novērtēts, ņemot vērā šīs procedūras konkrētās vajadzības katrā atsevišķajā gadījumā, un, otrkārt, ka attiecīgā gadījumā šis ilgums nepārsniedz sešas nedēļas no datuma, kad beidzas pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība;
 - tam pretrunā ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā tas, uz kuru attiecas pamatlīeta un ar kuru tādā situācijā tiek atļauta minētās aizturēšanas turpināšana trīs vai divpadsmit mēnešus, kuru laikā pārsūtišana varēja efektīvi tikt veikta;
- 2) Regulas Nr. 604/2013 28. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka no sešu nedēļu termiņa, sākot no brīža, kad beidzas šajā tiesību normā noteiktā pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība, nav jāatskaita dienu skaits, kādu attiecīgā persona jau ir bijusi aizturēta pēc tam, kad dalībvalsts ir akceptējusi uzņemšanas vai atpakaļuzņemšanas pieprasījumu;
- 3) Regulas Nr. 604/2013 28. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sešu nedēļu termiņš no brīža, kad beidzas šajā tiesību normā noteiktās pārsūdzības vai pārskatīšanas apturošā iedarbība, ir piemērojams arī, ja attiecīgā persona nav īpaši pieprasījusi apturēt pārsūtišanas lēmuma izpildi.

[Paraksti]